Č. 7724.

Známky: * I. Ve sporech známkových není zákonným požadavkem, aby ministr obchodu rozhodoval osobně. — II Jsou známky »Cirine« a »Cidin« zaměnitelně podobny?

(Nález ze dne 1. února 1929 č. 1973.)

Prejudikatura: Ad I. Boh. A. 4905/25, ad II.: Boh. A. 2384/23, 3319/24.

Věc: Firma H. v P. proti ministerstvu obchodu (za zúčastn. firmu »Cirine-Werke Jos. L. & Co.« v L. adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) o ochrannou známku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná. Stěžující si strana jest povinna zúčastněné firmě »Cirine-Werke Jos. L. & Co.« v Ch. na útratách řízení před tímto soudem zaplatiti 1.200 Kč do 14 dnů po doručení tohoto nálezu pod následky exekuce.

Důvody: Pro firmu »J. L. & Co., Erzeugung chemisch-techn. Bedarfsartikel, Gesellschaft m. b. H.«, v Ch. byla zapsána dne 25. června 1919 u obch. komory v Chebu pro zboží skupiny VI, chemicko-technické výrobky, mimo jiné též pro cídící prostředky, pod č. 3010 slovní známka »Cirine«. Tato známka byla pak dne 10. října 1923 na žádost strany přepsána na firmu »Cirine-Werke Josef L. & Co.« v Chebu. Pro firmu H. v P. byla zapsána dne 20. ledna 1920 u obch. komory v Plzni pro zboží skupiny VI cídící prostředky pod č. 1719 slovní známka »Cidin«.

Žalobou de pres. z 27. prosince 1926 domáhala se fa »Cirine-Werke Josef L. & Co.« v Ch. se zřetelem k tomu, že obě známky, zapsané pro stejný druh zboží, jsou zaměnitelně podobny, výmazu známky č. 1719/Plzeň z důvodů § 3 známk. novely a přisouzení útrat. V námitkách podaných proti žalobě tvrdila st-lka, že slova »Cidin« a »Cirine« nejsou navzájem zaměnitelně podobna a poukazovala na to, že již delší dobu své slovní známky »Cidin« neužívá, nýbrž že užívá jiných nálepek. Jednu nálepku předložila. Etiketa ta vykazuje kromě různých obrazových součástek třikráte výrazně provedené slovo »Cidin«.

Nař. rozhodnutím vyhovělo min. obch. žalobě, uznalo zápis známky č. 1719/Plzeň právně neúčinným, nařídilo její výmaz a uznalo st-lku povinnou k náhradě útrat sporu. — — — —

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss takto:

Pokud st-lka vytýká, že v daném případě nebylo ministerstvo obch. věcně příslušno k vydání nař. rozh. se zřetelem na předpis 2. odst. § 3 známk. novely z roku 1895, jež vkládá rozhodnutí o výmazu známky pro podobnost do osobní pravomoci ministra obch. a nikoliv ministerstva, neshledal ji nss důvodnou. Ministři jsou samostatní šéfové ministerstev jakožto úřadů správních, pro něž platí stejně jako zpravidla pro ostatní státní úřady správní soustava osobní, při níž jest úřad representován jedinou osobou, totiž šéfem, jenž ministerstvo řídí (§ 72 úst. listiny). V něm soustřeďuje se veškerá úřední moc a on nese od-

povědnost za všechna rozhodnutí, která jsou vydávána úřadem, to jest buď ministrem samým nebo úředníkem k tomu pověřeným. I když tedy zákon přikazuje rozhodování určitých záležitosti ministrovi, není tím míněno a vysloveno, že ministr jest povinen sám osobně rozhodovati. Není proto nezákonným ani vadným, rozhodlo-li v daném případě podle § 3 zámk. nov. ministerstvo obch. a nikoliv ministr osobně. (Srov. nál. Boh. A. č. 4905/25.).

Bezdůvodnou jest i stížnost, pokud, dovolávajíc se ustanovení § 4, odst. 3 známk. nov., namítá, že žaloba na výmaz známky č. 1719/Plzeň měla býti podána do lhůty dvou let, čítané od jejího zápisu, a dovozuje, že, nestalo-li se tak, nárok žalobní zanikl. Nehledě k tomu, že výtka tohoto obsahu v řízení správním nebyla vůbec vznesena a že tudíž žal. úřad neměl již proto důvodu s hlediska této normy o sporném případě uvažovati, přehlíží stížnost, že předpis, na který se odvolává, dotýká se žalob na výmaz známky, opírajících se o užívání značky nezapsané. O takový případ však v daném sporu nešlo.

Co do věci samé sluší uvésti, že účel ochrany dané §em 3 známk. nov. spočívá — jak nss již opětně, na př. v nál. Boh. A 3319/24 vyslovil, — ve snaze chrániti držitele podniku, pro který byla určitá známka dříve zapsána, v posici, kterou získal jejím zápisem do rejstříku, t. j. poskytnouti mu ochranu, aby nebyl při provozování svého podniku poškozován tím, že jiný podnikatel užívá později známky stejné, aneb podobné, takže by zboží tohoto podniku cizího mohlo býti omylem průměrného konsumenta považováno za zboží ze závodu, pro který byla starší známka zapsána. Z povahy známek slovních plyne pak zřejmě, že možnost takového omylu může býti založena na podobnosti dojmu, buď zrakového, neb sluchového, střetnuvších se známek anebo na podobnosti ve směru obém.

V daném případě shledal žal. úřad možnost takového omylu mezi střetnuvšími se známkami jak po stránce zrakové, tak i po stránce sluchové. Pokud jde o podobnost dojmu zrakového, nemohl nss se zřením k charakteristickému provedení slov »Cirine« a »Cidin«, tvořících výlučný obsah střetnuvších se známek, shledati úsudek ten ani nelogickým, nebo jinak s hlediska § 6 zák. o ss vadným.

Rovněž neshledal nss ani nezákonným, ani podstatně vadným, nepovažoval-li žal. úřad za rozhodné tvrzení stěžující si strany, že užívá známky »Cidin« v jiném provedení, než jak jest zapsána v známkovém rejstříku, ježto pro otázku podobnosti podle § 3 známk. zák. přichází v úvahu jedině, zdali a jak jest ta která známka zapsána. (Srov. nál. Boh. A. 2384/23.). Ostatně byl jedině tento zápis předmětem daného sporu a rozhodování žal. úřadu.

Jelikož však žal. úřad důvodně mohl shledati možnost omylu naznačeného v § 3 známk. novely již v základě zrakového dojmu, kterým působí střetnuvší se známky na průměrného konsumenta, jest výrok o výmazu známky stěžující si firmy plně opodstatněn a netřeba ještě zkoumati, jak dalece jest odůvodněn další úsudek nař. rozhodnutí, že známka ta jest s to vyvolati v průměrném konsumentu i po stránce sluchové možnost mylné záměny se známkou zúčastněné strany ve smyslu § 3 známk. nov.